

Vägskälet

av Laila Arnesson

Följande berättelse har hämtats från www.svt.se

VÄGSKÄLET MELLAN SVÅNGEMÅLA GÅRD, ALSJÖHOLM OCH PÅRYD

Det vägskälet passerade jag varje dag. På lördagarna cyklade jag som liten flicka till kyrkogården med blommor. Och ibland tog mamma oss på cykeln hela vägen till Påryd för att "storhandla".

Vägskälet, nummer två, passerade jag varje dag. När jag var liten cyklade mamma med oss barn (två på pakethållaren och ett fram i cykelkorgen) cirka en mil till moster Gretas sybehörsaffär i Påryd för att "storhandla" och äta våfflor.

Några jular fick jag som barn hjälpa henne i affären. Hon kokade kaffe på en kamin i det enda rummet ovanför affären. Kaffesumpen kastade hon ut genom fönstret. Hennes våfflor var suveränt goda. Det var så kallt när elden slocknat så jag fick sova i hennes säng med både flannellnattlinne, ullstrumpor och nattmössa.

Skoltaxin passerade mitt vägskäl, första åren till skolan i Alsjöholm efter att vi cyklat till första vägskälet. På lördagarna cyklade jag med blommor till Oskars kyrkogård. Jag älskade att plocka blommor och skapa vackra mönster på gravvårdarna.

Vid 12 års ålder väntade där bussen till Nybro och vi åkte ca 2 mil till realskolan. Den väntade några minuter extra när man hade försovit sig och med blodsmak i munnen cyklat som en idiot för att inte behöva stanna hemma och få "skäll". Överraskande nog möttes man med jubelrop från bussens Pårydelever som då "missat" morgonbönen i Paradisskolan i Nybro. Jag tror att de ofta mutade busschauffören med att vara lugna på färden.

Vid vägskälet stod en natt mina oroliga släktingar som hela kvällen letat efter mig och min kompis. Hennes storasyster grundlurade oss. Hon fejkade ett telefonsamtal och påstod att min mamma lovat mig att få följa med på en cykelfärd till Påryd.

Ett pojkgäng med mopeder och "syrran" med min mammas nya fina cykel tog oss med som förkläden för att som de sa; - Skrämma en gubbe och en kärring i skogen. De gömde oss småflickor i höladan. När vi trots förbud smugit oss fram blev vi oerhört rädda. Gänget hade bankat på fönster och dörrar, vrålat fula ord och sådant jag inte förstod samt kastat sten.

Vägskälet

av Laila Arnesson

Det gamla paret var väldigt rädda. Mannen kastade hinkar med vatten på pojkarna men de gav sig iväg först när han sköt mot oss med sitt hagelgevär. De slängde upp oss småflickor på mopederna och... ja, sen mötte vi mina släktingar. Ingen av dem trodde på min berättelse.

Förbi vägskälet cyklade jag senare två gånger allt vad jag förmådde. Båda gångerna när jag skulle konfirmeras och en viss pojke hotade med att ta min bibel. Ena gången var efter att han och ett fosterbarn från Stockholm höll fast mig för att klä av mig just då prästen kom. Andra gången var då pojken från orten försökte dra in mig i ett sågverkshus.

Jag minns inte om jag den gången fick med mig bibeln, men konfirmerade blev vi alla. Som vuxen vet jag att barn inte berättar allt men när de gör det måste vi tro på dem. Jag var seg och snabb som en vessla. Barndomen på landet var en hård skola.

Laila Arnesson

Dessa anteckningar finns på Oskars hembygdsförenings hemsida:

www.hembygd.se/oskars under fliken "Oskarsboken".

*Stöd hembygdsföreningens
dokumentationsarbete
genom att sätta in ett
bidrag på vårt
bankgiro:*

285-7498